Ч. 159 (11.412). Львів. Пятниця 20. липня 1928. Руczałt opłaty zapłacono ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10. II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло". Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Америка замикає кредит.

Львів, 19. липня 1928.

На днях принесли телеграми таку вістку з Америки: „З днем 10. липня ц. р. „Федераль Резерве Банк" у Шікаго підніс дисконтову стопу з 4 і пів на 5 відсотків. Зараз після того пішли його слідом усі більші банки в Злучених Державах". Що означає ця вістка?

Америка, як загально відомо, є банкиром світа. Вона має в своїм посіданні ті скарби золота, з яких цілий світ, з виїмкою може Англії і Японії, доповнює свій скарб, надщарпаний війною і повоєнною інфляцією. Бо Америка, що у вислід світової війни зібрала у себе більшу часть золота з цілого світа, позичає тепер міліонові суми на раціоналізацію і розбудову европейських підприємств. Обчислено, що Америка інвестувала в однім тільки півріччу цього року суму одного міліярда долярів у фінансових операціях на позаевропейськім терені, головним чином в Німеччині.

Зручна господарська політика Америки в часі війни довела до того, що ця держава стала найбагатшою в світі. Вона зібрала в себе стільки золота, що їй зачала грозити, хоч як це дивно звучить — інфляція золота. Щоб до цього не допустити, американці постаралися заздалегідь про відплив свого золота туди, звідки воно до них прийшло — до Европи. Розуміється, на можливо корисних для себе умовах. Цим золотом сановано монетарні і валютові відносини в Европі, себто стабілізовано валюту в ріжних державах, та золото пішло теж як льоката у формі інвестицій промислових і рільних, воно пішло й на позички для всяких самоуправних тіл, більших міст і т. д.

З початку ці американські інвестиції на чужині не мали ніякого впливу на внутрішньо-господарське життя Америки. Але зі зростом інвестиційних позичок прийшла і звижка запотребування кредитів на американському ринку. І американський промисл і американське сільське господарство, поширюючись і зростаючи, потребували чимраз більше кредитів для себе, що й довело в короткому часі до приватної грошевої спекуляції. Ця спекуляція стала відбиватися відемно на господарському життю Америки, тимбільше, що дійшло вже до того, що приватний дисконт для короткоречинцевих позичок підскочив там в останньому часі аж на 8 відсотків, а для довгоречинцевих на 6 відсотків.

Осьтут і треба шукати причини підвишки дисконтової стопи в Америці з 4 і пів на 5 відсотків. Це зроблено, щоби спинити дальшу грошеву спекуляцію і скінчити з хаосом на кредитовім ринку у Злучених Державах.

Для Европи, що як відомо, задовжена в Америці по самі вуха, підвишка процентової стопи в Злуч. Державах має величезне значіння. Вже нині треба рахуватися з тим, що ріжні европейські краї піднесуть небавком також у себе процентову стопу, що ця стопа подорожіє. Треба рахуватися також з іще більшою недостачею готівки, як це є досі. А передовсім треба розпращатися з надіями дістати більшу американську позичку всім тим, що з реалізацією тієї позички звязували такі чи інші пляни на найближчу мету. Ситуація на грошевім ринку Америки тепер така, що рахувати поважно на американський кредит годі.

Одначе все те не повинно відбитися відемно на акції в справі притягнення американсько-українського кредиту для розбудови українських кооперативно-промислових підприємств у старім краю. Заходи в цій преважній справі наших компетентних економічних кругів і українських передових громадян в Америці — ми віримо в це! — доведуть вкінці до її позитивної розвязки.

Таке нікому і не снилось...

Ґенеральним секретарем КП(б)У став поляк Косьор.

Одиноким джерелом влади, законодатної ініціятиви й кузнею напрямних політики на Україні є, як відомо, комуністична партія, що звалась давніше російською, а нині носить назву всесоюзної. Її мозок, тобто кермуючий центр, має осідок у Москві. На Україні та партія працює як виконавець наказів та інструкцій московського партійного осередку під фірмою КП(б)У, тобто комуністичної партії більшовиків України. Сама її назва сконструована доцільно так, щоби підкреслити виключно територіяльний характер її організації і тим самим унагляднити її організаційну єдність та монолітність з ВКП(б), то є з всесоюзною комуністичною партією більшовиків. Отже сама назва КП(б)У підкреслює її анаціональний характер на Україні.

Одначе для компартії все була і є на Україні дуже незвичайно складною та невдячною практична праця через те, що вона як анаціональна мусить хоч не хоч на кожному кроці зачіпати чисто національні українські справи та їх реально розвязувати й вирішувати. Інакше вона не опановувалаб терену, на якому виконує всі функції державного суверена, тобто ВКП(б). Був час, коли КП(б)У підходила до національних українських справ дуже здалека та старалася на них не тільки не реагувати, але й їх ігнорувати. Тоді здавалося партійним керманичам, що таким чином українські національні справи самі собою виживуться, задихаються й вигибнуть серед твердих умовин більшовицького диктаторського режиму. Одначе вони грубо помилилися. Бо українські національні справи почали заливати життя, почали, так сказатиб, стихійно вибиватися на перший плян злободневних політичних справ на Україні. Керму над ними почала скоро брати в свої руки українська комуністична партія (УКП), що зорганізувавшись у підпіллі почала підривати дуже поважно фундаменти, на яких стояла територіяльна філія російської компартії прозвана КП(б)У. Тоді щойно отямилися московські комуністи й зліквідувавши насильно УКП почали проводити на Україні умірковану політику задовольнювання культурно-національних потреб українського народу і нічого більше. Але серед українського населення були ще й інші національні аспірації, як прямування до економічної та політичної еманципації.

Тому то вести партійну політику на Україні було дуже важко. На керманичів КП(б)У, тобто на її секретарів, слали все найнадійніших споміж комуністів. А що такими були передовсім москалі й жиди, то досі секретарями КП(б)У були тільки вони. Останнім секретарем КП(б)У, що мав культурно-національними уступками для українців відсунути бодай на дальший плян, як не зовсім заглушити, всякі економічно- й політично-еманципаційні змагання українців, був відомий Каганович. Правда, за него зявився „хвильовизм", „шумськізм" і „волобуєвізм" у самій КП(б)У, але Каганович зумів всі ті „єриси" дуже скоро згільотинувати. Важчою була справа з т. зв. національною опозицією в КПЗУ, але й їй підтяв крила тойже Каганович при допомозі услужливого Комінтерну.

Останній пленум Центрального Комітету ВКП(б), що відбувся у Москві в першій половині липня ц. р., „вибрав" Кагановича в признанні його великих заслуг для партії біля червоного обуздування українського національного руху в УСРР, секретарем Центр. Комітету Всесоюзної Компартії з осідком у Москві. Тим самим Каганович перестав бути секретарем КП(б)У. Сталося не так то зле, й Україна за ним ніколи не заплаче та й не згадає про нього й його память занадто сердечним словом. За його секретарювання переводили комуністи формальну українізацію державного апарату на Україні, а фактично прочищували її від національно-свідомих українців. За його урядування почалася й українізація самої партії, але теж чисто формального характеру. Орган Центр. Комітету КП(б)У „Комуніст" почав виходити українською мовою перед двома роками. Ідеольоґічний орган партії місячник „Більшовик України" зукраїнізувався перед роком. З усіх літературних журналів повикидали за Кагановича всіх „хвильовистів", а поза межі УСРР позасилали всіх „шумськістів". Тепер там „ахотяться", як кажуть москалі, на „волобуєвістів".

В самій партії КП(б)У лишив Каганович, як це він сам авторитетно заявив, аж 49 відс. українців, але територіяльних. А крім того підготовив такий стан психольоґічних і політичних настроїв у Центральному Комітеті КП(б)У, що коли його (Кагановича) не стало, то на його місце покликав Центр. Комітет згідно з вказівками з Москви на становище генер. секретаря КП(б)У поляка **Станислава Вікентевича Косьора.** Отже українець ніяк не міг стати генеральним секретарем КП(б)У, бо це моглоб кинути на партію густу тінь політичного українського „сепаратизму", а крім того моглоб стати показчиком того, що в ЦК тієї партії більшість мають українці. А цеж недопустиме! Щож тут такого — спитає дехто. Коли головою чрезвичайки в Москві міг бути поляк Дзержинський, а його наступником теж поляк Менжинський, то чому секретарем КП(б)У не мав би стати на місце спершу москаля жид, а тепер на місце жида поляк. Це тим більше зрозуміле, що українську національну інтеліґенцію теребили досі на Україні виключно тільки москалі та жиди (а й нині головою т. зв. українського ДПУ є москаль Балицький), то чому її не мав би тепер далі протереблювати та нищити ще й поляк?

Вкорінилося вже давно в деяких російських і польських колах пересвідчення, що український народ — це народ „хамів" і „бидла", яке треба бити й гнати до праці для йогож добра та в імя культури, бо інакше він сам себе запропастив би та спричинив би поважну загрозу для культури. Таке становище поділяли вповні і ті комуністичні „українські патріоти", що робили секретарем КП(б)У поляка Косьора. Отже запанує тепер всевладно в КП(б)У і тим самим на Україні поляк. Може від нього навчаться українці геть більше розуму ніж навчилися від жида Кагановича. Може?... Хто його знає. Доки комуністи будуть правити Україною, доти фактичними її диктаторами будуть все москалі або жиди або поляки, або всі вони разом. Українці-ж будуть на них смирно та солідно працювати. Це без сумніву теж велика прикмета, бож хтонебудь не зуміє бути сліпим знаряддям у руках інших. Українці це виконають все прекрасно. Сам факт призначення Косьора ґенер. секретарем КП(б)У є зайвий черговий доказ на те, що Радянською Україною ніколи не будуть правити комуністи-українці.

Новочасне православя.

(Допис з Лемківщини.)

Лемківщина знана від давна нахилом до православія. Тому нинішні алярмові вісти про поширення православія на Лемківщині не повинні нікого дивувати. Дивне воно хіба тим, що теперішнє православія поширюється саме під крилами католицької Польщі, що по упадку російського царату стала чуйливим опікуном галицького православія.

Причини нинішнього православія є все тоті самі — а саме раніше москвофільство і бажання власть імущих розбивати український національний фронт, та створити для себе так званих льояльних горожан. Цеж відоме, що православна церква в Росії була віддавна на услугах царату, а нині стала такою самою „[illegible]", змінивши воленс-ноленс тільки свого пана. Заметилечені та хіба то хитрі москвофіли потішають збаламученого консервативного лемка, що він можливо тоді не перестане бути „руським", як стане православним, бо тим відгородить себе і від українців і від поляків. І справді через цю агітацію називають себе тоті лемки, що остали при гр.-кат. вірі українцями, а тих що перейшли на православіє прозивають кацапами.

Ось і маємо штучну ворожнечу, якої собі так бажають наші приятелі! Справедливі варшавські опікуни новочасного православія тішаться, що збили клин „меджи Русінув". Видно це хочби з того, що старостства радо приймають декларації переходу з гр.-кат. на православія, але коли хто хоче вертати на гр.-католицизм „то цо іннего". Тоді радять людям [illegible] католицизм та радять вертати [illegible] щоби з будучністю [illegible] стане гр.-католиків [illegible] тобто в їх розумінні [illegible] церкви і досі не [illegible] католицької Церкви [illegible] Колиб він так [illegible] так далеко не думає.

думав, то давно відрікся би такого православія. Йому вбили в голову американські агітатори то й доморослі платні з мутного джерела нагаючі, що він вертає до праціліної „твердої" віри і чистого обряду.

Русофільство і розбиття українського фронту — це дві головні причини вичіпнього православія. Всі інші причини є другорядні, використовувані агітаторами до баламучення лемків. Відома річ, що хорій людині може зашкодити і найкращий харч, якщо він для неї на чей час не відповідний. Тими другорядними причинами є викинення з богослужень слова „православний". Годі заперечити, що усунення цего слова було не на часі — а згладно сталося по невчасі. Краще було його не рухати. По війні стало воно не шкідливим, і навіть вапнаки могло до нас зблизити наших православних братів, бо російське православія стратило значіння. Лемки домагалися задержання їм цего слова, кажучи, — що вони є православні з Римом а не без Риму. Видно, що самочинні акти до все є добрі. Другою такою другорядною — але в очи впадаючою причиною є введення нових богослужень, взятих живцем по формі з латинського обряду. Вправді годі завертати наш обряд на кілька сот літ назад — бо обряд не є мертвий і як жива форма живої віри мусить розвиватися, але цей поступ і розвій мусить бути сотворений а не запіцдюваний живцем з чужого обряду. До того всього долито ще олиш впровадженням примусового целібату. На це лемко реагує в такий спосіб: „Га! як вже нам дають божевільних священиків, то невдовзі пришлють нам чисто польських". Вправді прихильники целібату заявляють, що це не є примусовий целібат, бо хто хоче, може йти на теольогію а хто не хоче, може не йти. Однак таке твердження є щонайменше дивоглядне. Так само і по польських урядах кажуть нашим людям, що як хочеш, мовляв, дістати посаду, то перейди на латинське, бо ми лише для таких посади маємо. Розуміється, що тим не касується ще свободи волі людини, але боротьба за хліб є аж надто сильна, щоби її можна було знертись. Отже треба дати можність теольогам по укінченні студій свобідно вибирати між целібатом і женячкою, тоді справді буде непримушений целібат. Пророчисті були під тим оглядом слова о. д-ра Костельника, в статті поміщеній у місячнику „Нива" під заголовком Respice finem".

Вкінці на розвій православія могли вплинути і хиби декого з духовенства на Лемківщині, але це хіба наймаловажніша причина, бо хиби можна легко усунути.

Якаж тепер рада, щоби не допустити до так злапої братньої релігійної боротьби. Якщо ми поставили вже діягнозу — то ліки найти лекше. До праці повинні взятися всі і духовні і світські. Місії, послання, проповіди, брошури, візитації, обсада парохій відповідними священиками, протести проти підтримування державними властями релігійного розздору, представлення до Риму правдивого облччя нинішнього православія, акція по читальнях, вічах, кооперативах і т. п. Це засоби противділання злу. Булоб побажане, щоби дехто з наших послів поїхав у ці сторони, а передовсім улюблений там сенатор Галушинський, і представив лемкам, хто це православ підтримує, і яка їм грозить релігійна та народня небезпека від нього. Але щоби ця праця взагалі могла мати успіх, то мусить бути єдність і мир між народом, духовенством та інтелігенцією з одної сторони, з нашими духовними властями з другої.

Не дасться заперечити, що від часу впровадження нових реформ повстала між нами поважна прірва. А її чейже можна усунути, тільки треба з обох сторін вирозуміння. Тут мова не про догми, в котрих на диспуту місця нема, бо „Рома льокута кауза фініта". Тут мова більше про обрядові — та церковної дисципліни справи. Обряд і дисципліна можуть бути в католицькій церкві відмінні, а саме з огляду на відмінну культуру, народню вдачу, традицію та суспільні і національні відносини. З тим все рахувалася католицька церква, з тим повинні рахуватися і у нас. Крайня пора закинути боротьбу, бо над нашими головами хата горить. **Observator.**

Українська література в марксівськім зеркалі.

Доклад на зїзді істориків у Берліні.

У „Берлінер Тагеблятті" з дня 14-го п. м. находимо справоздання із „тижня зїзду російських (!) істориків" у Берліні. Під тим спільним заголовком, де слово „російський" заступає „радянський" поміщено й замітку про „український літературний рух" на підставі одного українського докладу на згаданім зїзді. Це місце перекладаємо дослівно:

„У дальшім ході виміни думок між російськими істориками, що своїми докладами виповнили весь тиждень, забрав слово проф. Ґуренец (!), голова соціольогічного відділу при українськім Інституті Маркса і Леніна в Харкові і представник українського „Комісаряту Народньої Освіти". Він говорив про „Соціяльний процес у зеркалі української літератури XX-го віку". Хибний погляд, що мовляв про народню (людову) українську літературу є легендою, яку розвінчала аж марксівська критика через свою знайомість літератури про боротьбу клясь. Українська література є продуктом сільського пролетаріяту і півпролетаріяту, а її часті меланхолійно утопійні ідеї повставали у тіснім звязку з розвитком німецької фільософії.

Поодинокі літературні періоди були завсіди залежні від кожночасного становища кляси і були ідеольогічною відбиткою витворених нею інтересів. На загал тепер почувається змагання до европеїзації літератури. Із цього докладу виходило ясно, що на Україні істнує майже тільки тенденційна література".

Німецький історик, що слухав цього докладу не помилився ні трохи у своїм висновку. Чи зрозумів він увесь доклад, не знаємо. Бо нам важко зрозуміти про який це тісний звязок між німецькою фільософією і українською літературою оповідав своїй авдиторії професор харківського соціольогічного інституту? Виходило би, що Шевченко і Марко Вовчок студіювали нишком Шопенгауера і Канта! А ми, як і німці в Берліні, досі про це нічого не знаємо.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Нащадки Ікара.

(Краєвий вибір.)

Було собі двох летунів. Один звався подібно як Кубаля, а другий подібно як Ідзіковскі. Покінчили вони з відзначенням шоферські курси і стали авіяторами. А що з літака падати не здорово, то вони одного разу впали на геніяльний помисл.

— Пробуймо перелетіти Атлянтик — каже один.

— Пробуймо! — відповідає другий. — Купіць, не купіць.

І почали пробувати.

Перше написали до рідних газет, що будуть пробувати перелетіти Атлянтик.

А газети зараз і фотографії і життєписи і статті на тему блескучости рідного летунства.

Друге: Подали до кого треба рапорт і... копторис.

А той, хто треба, зараз і гроші і відзначення і поляку від цілого народу.

Потім справа вже йшла як по маслі.

Летуни: — Будуємо літак!

Той хто треба: Докінчують літак!

Преса: Літак готовий!

Летуни: Шукаємо мотору!

Той, хто треба: Підшукали мотор!

Преса: Мотор працює знаменито!

Летуни: Ми готові до дороги!

Той, хто треба: Нині відлітають!

Преса: Вчора відлетіли!

А тимчасом летуни між собою:

— Ну, як буде?

— Гм... Або я знаю! Треба пробувати.

— Коли бачиш... Ця хмарка дуже мені не подобається.

— Котра?! Оця мала?

— Мала! Гм... З малої хмарки великий дощ.

— І буря часом...

— І громи...

А в пресі: З огляду на безнастанні дощі над Каспійським морем, лет відложений.

Другим разом летуни:

— Небо, цея косьць, чисте як сльоза.

— Щож буде?

— А попробуй вітер

Летун послинив палець і підніс до гори.

— Від моря трохи віє!

— Значить, мусимо вдержатися.

А в пресі: З огляду на нечувані ураґани над Тихим Океаном, землетрус на Борнео і катастрофу Нобіле, лет відложений.

Але одного дня ні хмаринки на небі, ні леготу вітерця.

— Щож тепер?! — питає журливо один летун.

— Перевеземо літак. Попросимо якусь визначну особу, щоб позволила назвати літак своїм іменем.

— Розумний ти чоловік. Все таки тиждень, а може й два, відволічеться. Перемальований літак довго сохне.

— А ще як не позволять...

— То ми зрезигнуємо з лету.

— Хе-хе-хе-хе!

— Хі-хі-хі-хі!

Але позволення прийшло...

Тоді зіпсувся мотор, а направили мотор, крило „щось не теє", а крило вже „теє", хвіст „не тентего", а хвіст „тентего", пропелер „щось не дуже", а пропелер уже „дуже", то бензина „нелено", а бензина „лено", то оливa „не добре", а олива „добре", то щось там десь „не тентего"...

Преса тоді на летунів: Сякі ви, такі, рррaз вас мама родила!

А летуни:

— Миж казали, що будемо пробувать перелетіти...

Їх правда!..

Пригадую собі, отголосив був раз один віденський скакун, що буде пробувати перескочити Дунай. Народ як на прошу посунув. По двацять сотиків заплатив і жде на штуку.

А скакун розігнався раз — не пішло. Розігнався вдруге — не пішло. Розігнався втретє — теж не пішло.

— Не можу — каже — за широкий!

Народ тоді до нього:

— Віддай гроші!

— Не віддам — каже, — чесно заробив.

Подали в суд і програли

МИХАЙЛО ОСТРОВЕРХА.

ВЕНЕЦІЯ.

Нариси з профілю.

(Докінчення).

V.

В базиліці св. Марка, яка вся блестить у золоті мозаїки й дихає сильними колірами образів мозаїки (рисунку великих маєстрів Венеції), під важкими стелями візантійського стилю повагом гомонить музика органів. Час до часу цю поезію тонів на мить перерве різкий, розпучливий спів дяків, що більше похожий на крик людей, які даремне кличуть помочі.

В атріо базиліки, що багацтвом і красою нічим не уступає нутру храму, проходжується народ. Італійця пізнаєте, бо курить папіроску й горланить, як у себе в хаті. Чужинці оглядають у атріо над головними дверима храму мозаїку Марка — з 1545 р. Ходять то на ліво, то на право повертають, бо Марко головою крутить. Під ковчегом Ноя сидять голуби. Діти, що ще найкраще памятають історію біблії, регочуть, що саме під ковчегом Ноя на мозаїчній воді сидять голуби. Вони залітають сюди, щоб охолонути від спеки. Під ніч їх паламар виганяє.

В палаті дожів громадами приходять чужинці. Годинами вистоюють перед „Страшним Судом" Тінторетта, то перед йогож „Венус" та іншими образами.

Одинока венецька школа, яка знала силу, зміст, красу і розгін реального життя. Тут святий, найпокірнішого, найскромнішого життя, як перейшов через призму душі Тіціяна чи Тінторетта, то став могутнім чоловіком нашого реального життя.

Ось перед вами Тіціянів Христофор із сильним оком, що проникає вашу думку, з усміхом, яким сміються типи здоровля, сили, відваги й певности, що бачите в його міцних мязах, у його рішучій ході, в усій поставі. Так напевно виглядали вибирані волею народу, а пізніше сенату — дожі Венеції.

Недаремно жили тут артисти вільно, були панами своєї волі, намірів, діл. Натхнення не було їм диктоване — було їх власне „я", їх серце, порив. Жили вони як окрема кляса, як аристократи. „Всі їх шанували, поважали, навіть ті, які правили республикою" — так каже П. Дж. Мольменті у своїй історії про Венецію.

Із палати дожів виходите на майдан св. Марка. Поринаєте між ріжносерстну мішанину народів. Де-де вчуєте навіть італійську мову. Між натовпом вештається молодий хлопчина. З обличча бачите, що це халамидник. У нього штанці на задку розірвані й туди задуває легкий подих вітерця. Він, халамидник, збирає недокурки. Не просить, руки не виставляє: це заборонено на майдані св. Марка, це бентежить красу та поезію чудового міста.

Сутеніє. Голуби втихомирюються. Шукають пристановища між святими, в атріо Марка, — як недогляне паламар — в багатій наддверній орнаментиці, в усіх вигідних закутинах храму, статуй, палат.

А зграї ластівок щебечуть, переганяються, в лягуні купаються. Вони й голуби — це мов мережка до радости людини.

Вечером. О, ті прегарні венецькі вечері! Ті місячні, ясні, як самі не хочете знати, куди саме повзне місяць: під вами в морю, чи над вами в отвертому просторі. На „Каналь Ґранде" коливаються великі лодки, освітлені ріжноколірово лямпіонами. Спів, музики! Лягуна роїться від чорних лодок, у яких сидять парочки, товариства, з яких лунає спів, музика, сміх.

Іноді — наднесе хвиля до берегу тихий без слів шепіт і усміх закоханої жінки, який ніколи не сумніє.

Цю поезію тиші, сміху, кохання що хвилі каламутить різкий хлюпіт води: це гонить самоплав. Оставить по собі важкий запах диму-бензини та посмак дійсности: Ніколи! Мерщій! Мерщій-бо далі!...

VI.

Човнар стоїть за вами й подаючись ритмічно за веслом, росказує про захід сонця, про його колїри на банях базиліки, на морю. Питаєте його, чи він мусить розумітись і на колірах заходячого сонця. А він усміхається:

— Пробачте! Я був певний, що ви чужинець... Вони часто слухають моїх оповідань... А знаєте, чужинець — це наш заробіток. Як прийде день негоди, тоді за весь день ні шага в кишені..."

І так сходить на вселюдську, міжнародню тему. Все таки говорить про недостатки без ніякого пригноблення, без якого дихати не вміє наш чорноробочий. У ньому тут є якась певність себе, гордість.

Човнар привіз вас на Лідо. Тут стільки всякого народу! Молоді, розсміяні жінки, мов діти. Так, мов діти! Бож жінка таки дитина. Тому ми її кохаємо. Тому вона часто зрадно зраджує нас. Вона й терпить більше, як ми, вона вміє терпіти. Бо вона — дитина! Для неї, інколи несвідомо для неї, світ, життя — іграшка. Бо — уявіть собі! — якою нудною мусить бути жінка-не дитина!...

Отож розсміяні мов діти жінки, чудова, кучерява, галаслива дітвора, знуджені зеленаво-худі старі, блискучо прилизані кавалери, старі панни, гнучкі, облесливі до нудоти, розполітиковані пани, випашені артисти сцени, підтюпкуваті зі скривленими устами паралітики — все те мешканці літнього Лідо.

Йдете над море. Легені рознімаються на привітання лагідного шепоту моря, його легенького, ніжного подиху. Вдихаєте! І чуєте, що ви легенями діткнулись не тільки пахучого здоровля моря, а й перфуми найновішої марки „Табак-бльон". Ні, ні! Море не є аж так розпещене: це, бачите, жінка навіть подих моря запахнила своїми перфумами! Дитина!...

Історія Венеції говорить, що колись венеційці не знали цієї розпещености запахів. І як жінка дожі Доменіко Сельво (1071 р.), що була дочкою царгородського імператора Константина Дукаса, скраплювала своє тіло тільки пахучими водами, а личко вмивала тільки ранніми росами, що їх збирали що-ранку невільники, то венеційці цим були ду-

— Він не твердив, що перескочить, а тільки, що буде пробувати перескочити — сказав суд.

І його правда!..

Галактіон Чіпка.

По широкому світі.

Італійський уряд запропонував радянському урядові звернути кошта за експедицію „Красіна" на поміч „Італії". Уряд С. Р. С. Р. відкинув цю пропозицію.

Степан Радіч доповняє одну статтю „Таймса" поясненням, що Хорватія домагається повної автономії.

Берлінські комуністи з нагоди проголошення амнестії зорганізували демонстрацію, що скінчилась кріваною бійкою з поліцією і є кільнадесять ранених з обох сторін.

Японія відкликує з Китаю свої війська наслідком порозуміння з південно-китайським урядом.

Громадська війна в Мексику продовжується.

Наглий суд у Львові.

Львівська прокуратура рішила вчора поставити всіх обвинувачених у нападі на львівську почту перед наглий суд. Цей суд відбудеться в четвер, дня 19. ц. м. в 10. годині перед полуднем у великій салі суду при вул. Баторія. Як оборонці підсудних виступають: д-р В. Старосольський, д-р П. Ганкевич, д-р М. Глущкевич, д-р М. Волошин і д-р Строніцький.

Польща приступає до пакту Кельоґа.

Польський держ. підсекретар у мін-ві закорд. справ переслав послові Злуч. Держав Стетсонові відповідь польського уряду на предложення амер. держ. секретаря Кельоґа в справі заключення многостороннього противоєнного пакту.

У ноті сказано: „Маючи на увазі, що принципи, які п. Кельоґ висував у проєкті, є згідні з ідеями, до яких Польща все змірає у своїй закорд. політиці, маю честь повідомити Вас, що польський уряд приймає текст проєкту і зголошує готовість зложити під ним свій підпис.

Щодо інтерпретації пакту, яку Ви подали у Вашій ноті з 23. червня ц. р., а котра потверджує, що пакт повинен запевнити консолідацію мирових відносин на основі істнуючих міжнародніх зобовязань, польський уряд приймає до відома такі ствердження: 1) що пакт не нарушує у нічому права справедливої оборони, які має кожна держава, 2) що кожна держава, яка підписує пакт, яка старалася би здійснити свої нац. інтереси при помочі війни, булаб тим самим позбавлена добродійств, які випливають із пакту, 3) що нема ніякої суперечности між постановами противоєнного пакту і зобовязаннями, які випливають із пакту Ліґи Націй для держав, які є її членами. Ствердження це випливає зі самого факту, що пакт, запропонований п. Кельоґом, установляє виречення війни як знаряддя нац. політики. Повищі вияснення як і сам факт, що приступлення до пакту отверте є для всіх держав, є того роду, що запевняють Польщі спроможність виконувати її міжнар. зобовязання. Польський уряд сподіється, що якнайскорше побачить здійснення того спільного діла мира і стабілізації, призначеного для добра всього людства.

Президент Мексику вбитий.

Дня 17. липня в столиці Мексику підчас бенкету у підміськім ресторані підійшов якийсь чоловік до новоибраного президента Мексику Обреґона і вдаючи, нібито хоче показати йому карикатури, поміщені на президента в часописях, вийняв із кишені револьвер та вбив през. Обреґона 5-ма стрілами. Президент згинув майже моментально.

Убийника присутні тяжко зранили і мабуть не вдасться його вдержати при життю. В кишені вбийника найшли листа до родини, в якім написано: „Знаю, що мусітиму вмерти за мої переконання". Стверджено, що вбийник, це капітан мексиканської армії Хуан Ескупуларіо, інші кажуть, що він називається Хуан Ґонзалес і є димісіонований офіцер. На поліції вбийник сказав, що не мав спільників.

Вбийник стріляв до президента підчас того, як грала орхестра, тому мало хто чув гук вистрілів, а бачили лише, як тіло Обреґона впало на землю.

Президент Калєс зарядив гостре поготівля в цілім краю. Стратеґічні точки обсадило військо з гарматами і скорострілами.

(Вбитого ген. Обреґона вибрано на президента Мексику дня 1. липня як одинокого кандидата. Урядування мав обняти щойно в грудні 1928.)

Вбитий і міністр праці.

З Мексику прийшла вістка, що там убито й мексиканського міністра праці Моронеса. Вбийники, здається, є прихильниками Обреґона, які підозрівали Моронеса, як безпосереднього або посереднього спільника вбивства през. Обреґона. Досі нема офіціяльного ствердження тої вістки.

Рівночасно з убивством през. Обреґона запримічено скріплену діяльність мекс. повстанців у цілім краю. В стейті Ґуанахуанто повстанців розбито. Згинули 54 повстанці, кількадесятьох полонено. В стейті Люїс Патосі викрито організацію, що доставляла повстанцям зброю. Розстріляно двох офіцерів і двох цивільних. Богато членів організації арештовано.

ЗМІНА ПОЛЬСЬКОЇ КОНСТИТУЦІЇ.

З правих кол санації зачувати, що проєкт зміни виб. ординації є такий: Скількість послів у новому соймі зредукується до 50 проц. В державі, за виїмкою східних окраїн, будуть введені 1-манд. округи. На окраїнах, до яких належить і Сх. Галичина, задержать принцип пропорціональности, при рівночаснім устійненні скількости мандатів для польського населення.

Є теж чутки, що президента Польщі вибиратимуть на основі заг. голосування.

ЧСР. ПІДПИШЕ ПАКТ КЕЛЬОҐА.

Міністр закорд. справ Чехословаччини д-р Бенеш повідомив раду міністрів, що відповідь чеського уряду на предложення підписати пакт Кельоґа, буде вручена американському послові в пятницю і буде згідна в основі з нотами урядів Англії, Франції й Німеччини.

НОВИНКИ

— **Прогулька на Маківку.** З Т-ва Охорони Воєнних Могил повідомляють нас, що прогулька на стрілецькі гроби на горі Маківці відбудеться, як давно заповіджено, в неділю 22. ц. м. Львівські учасники виїдуть в неділю в 6. год. рано з головного двірця, учасники з провінції, що живуть при цім залізничім шляху, повинні по дорозі прилучуватися до прогульки. Панахида на стрілецьких могилах на Маківці відбудеться в год. 1-ій попол. при співучасти процесій і священиків з усіх сусідних сіл. — Зачуваємо, що досі зголосилося зі Львова доволі скромне число учасників (є більше зголошень зі Звенигорода, як з самого Львова!). Проситься всіх, що задумують взяти участь у святі поляглих на Маківці, зголоситися до пятниці, год. 1. пополудні, в льокалі Т-ва (Руська 18. І. пов.), щоб можна було устійнити число учасників і виробити для всіх залізничу знижку. — Маємо вісти, що на це свято вибираються делеґації і поодинокі особи з цілого краю.

— **Вчорашній дощ** у Львові, на якого ждали весь день упав аж пізно вечером і то тільки в деяких частинах міста. Личаків мав зливу, середмістя середній дощ, а Янівське дощу не бачило. Люди, що переїзджали тоді з іншої дільниці, мали враження, що маґістрат зливає вулиці тільки в „протекційних" дільницях. Велика буря з громами перейшла в околицях Львова і нашого міста не зачіпила.

— **Кріваве весілля.** Два роки тяжкої вязниці дістав парубок Іван Сорочинський із Лісович за те, що ножем пробив свого суперника Бурка, на весіллі, коли Бурко напав на нього. Причина: дівчина. В останніх часах щораз частіше читаємо про кріваві бійки на сільських весіллях.

— **Траґічна подія в крехівськім манастирі.** У господарстві О.О. Василіян у Крехові зірвався зі стайні бугай під впливом страшної спеки і кинув наймита Івана Шимчина рогами в гору, так сильно, що Шимчин падаючи поторощив собі кости і помер.

— **Хліб подешевів,** але у Варшаві і тільки на 4 сотики від кіля.

— **Цьогорічні жнива** спізняться на два тижні, але не довше, як люди гадали перед останніми спеками. Тепер села ждуть лише на великий дощ, після довгої посухи.

— **Вісла висихає** від надмірних спек. У численних місцях зупинився на ріці перевіз вантажу та людей. Вода постійно обнижується. Чимало лодок і кораблів поліравлених дном ріки, не може рушитись з місця і мусять піти до направи. Між Пулавами і Сандоміром, де в червні переїзали водою 10.500 пасажирів рух припинився.

— **Жертви подорожі.** Між польськими стаціями Лешно і Ґроец зударився особовий поїзд із товаровим; 9 осіб тяжко ранених. — Два польські летуни сильно ранені, впавши з літака, що витхав зпід Варшави. — Одного дня мала Франція аж три залізничі катастрофи: на лінії купелевого місця Трувіль, біля Люну і в Бове; разом 30 кілька тяжко ранених.

— **„Дешеві" міські доми.** Із учорашнього засідання маґістрату вичитуємо таке справоздання: „Маґістрат після довшої дискусії означив місячне комірне для помешкань в недавно побудованих трьох бльоках міських домів у такій висоті: за однопокоєве помешкання 60 зол., двопокоєве 100 зол., трьохпокоєве 130 зол." І це називаються дешеві доми! І такі ціни означує сам маґістрат, що має стежити за тим, щоби власники домів не дерли з людей шкіру!

— **Різні вістки.** Літак, що перевозив почтових голубів з Антверпена до Бордо мусів по дорозі зупинитись; коли летун заглянув у клітку, ствердив, що більшість голубів здохла від спеки; ця шкода коштує 200.000 фр. — На лінитації в Амстердамі продали „Леду" здогадно Леонарда да Вінчі за 1 міл. 300 тис. зол.— Австрійський уряд випускає зі своєї карбівні срібні 2 шілінґи з портретом Шуберта, з нагоди свята його 100-літних роковин. — У Лювен якийсь робітник здер надпис на фронтоні університету, де ректор заступив первісний надпис звернений проти варварства німців, новим. — У Коринті, де промовляв грецький премієр Венізельос, якась жінка з ненависти до його поглядів.. укусила його в руку.

— **Нова авторська конвенція.** Минулого місяця закінчила свої наради у Римі міжнародня конференція для охорони авторських прав. Брали в ній участь представники 60 держав. Вони змінили статистично дотеперішній текст т. зв. бернської конвенції, поправлений на дальших віздах у Парижі та Берліні в 1896 і 1908 р. Одним зі здобутків конференції треба вважати охорону моральних і ідеальних прав автора, що має право домагатись від закону, щоби ніхто не змінював його творів і не використував їх зі шкодою для його імени. Деякі держави можуть робити застереження щодо деяких точок римської конвенції і можуть лишатись при конвенції берлінській з 1908 р. Тільки права про переклади обовязують усіх. У Римі прийняли важну постанову, що доходи зо радіо дає лише сам автор.

— **Найбільший черевань** світа помер цього липня в Атлянтік Сіті. Мав він 35 літ і 192 кільо ваги. Звався Емрі Тітмен. Вагу тіла дала йому сама природа; вже як 10-літній хлопець важив він 62 кг. Із свого рекордового вигляду він жив уже змалку по ресторанах і кабаретах, а в 1920 р. дістав першу нагороду на конкурсі найгрубших мущин, а в 1925 р. другу. Крім 10.000 дол. і диплому дістав ще велику спадщину: 50.000 дол. Його кар'єру віщували йому лікарі. Сказали, що коли не почне голодівкового лікування вмре до року. Але Тітмен був дивною людиною з характером. Він не хотів розставатись зі своїм обемом тіла, ні плямити свого диплому, а головно зріктись свого апетиту. Засуджений лікарями на смерть, він поділив своє майно на 12 місяців і жив „повною губою". За рік пропустив усе майно, а що ще не вмер мусів вернутись до цирку, а потім стати шофером. Лікарі помилились лише на 3 міс. Тітмен помер від апоплектичного удару і дожив до тисячних статтей „рекордиста".

— **Лафограф.** Є це новий апарат придуманий фільмовими підприємцями в Голівуд; він має міряти силу сміху між глядачами кіна. Американські фабриканти фільм хотять знати, які комедії розбуджують найбільшу веселість, а вірять більше механізмові, ніж статистиці директорів кін. Згаданий апарат записує підчас вистави згуки реготу та плеску. Мета фільмових підприємців зробити статистику не тільки, які фільми розбуджують найсильніший сміх, але в якім краю і перед якою публикою. Такі „сміхолови" придались би в нас не тільки у кінах.

— **Найважніщі справи в політиці.** Дотепну думку мав німецький публіцист Рольф Брандт, коли звернувся в давнійшім часі до кількох визначних европейських дипльоматів з простим запитом: „Яка є найважніща проблема сучасної політики?" Бріян відповів — Льокарно. Болдуін: „небезпека, що йде від Сходу" (точніще СРСР); Муссоліні: „Балкани, а для Німеччини Данціґ". Піде шкода, що пан Брандт вдоволився тільки трьома відповідями і не питав ще Штреземана, Прімо де Рівери, Кемаль Паші і міністрів закордонних справ менших держав. Тоді почув би, що сучасна політика має 100 найважніщих проблем, а першою між ними є та, над якою думає даний дипльомат.

— **Міністерський денникар.** Бувший англійський премієр Льойд Джордж признається, що за 6 літ заробив за газетні статті 600.000 дол. Ті статті почав він писати головно тоді, коли перестав бути міністром. Тепер він заявив, що перестає вже писати статті. Чи має це бути натяк, що він приготовляється знову до міністерської посади?

— **Ще раз Левенштайн.** Югославянська преса подає нову гіпотезу про таємницю пропавшого бельґійського міліонера. У тім самім часі щезла в Бельґії донька сербського міліонера Любіца Рістіч. Вона жила останні три місяці в одній бельґійській санаторії і там зблизилась з Левенштайном. Подібно досі її не віднайшли. Отже є можливість, що сербська міліонерка втікла кудись з бельґійським міліонером, що при міліонах нині дуже легко.

Театри.

Міський великий театр:

19-го г. 7·30 „Аїда".

Міський „Театр Новин":

19-го Нова програма „Qui pro quo" п. н. „Типи".

КІНА.

„Палас": „Мущини перед шлюбом".

„Лев": „Що може жінка".

„Апольо": „Муж без шлюбу" і „Донька сатани".

„Фатаморгана": „Велика парада на морі" і „Хресний шлях жінки".

„Байка": „Люди й звірюки".

Дописи.

БУЧАЧЧИНА. (З вічевого й організаційного руху в повіті. — Повітовий народній зїзд). Дня 22. червня п. р. відбулося посольське справоздавче віче посла п. Леонтія Куницького в найвідлеглішій закутині нашого повіту, в селі **Осівцях.** Нещасне воно тому, що там всевладним **[illegible]**

же згрішені. Врешті коли догаресса ще за життя почала була гнити, псуватись — очевидно від надміру запахів, — то це зрозуміли вони як кару за гріх.

Та Венеція давно вже пізнала запахи перфум усіх країв. І море вже давно пахне гарними жінками — хоч може не такими гарними, як догаресса, що походила з Візантії...

VII.

Весь простір моря прагне зблизитись до берега, до землі. По ньому білими кучерями тремтіння пробігають брижі, мов усміхи розкоші в ізмараґдових очах. При березі бються хвилі, мов, символ безкраю: приходять до берега тільки на те, щоб розбризкатись і бризками зіллятись із другою хвилею, що теж бризком зітхає. А діти, жінки, мущини граються хвилями, регочуть, як вона підносить їх. І справді, як поринути у ясну зелень води, відчувається силу. Море дає вам свою бадьорість! Неспостережимо для вас у вас-же будиться необхідне в житті: снага.

І тому я так безмежно люблю море! Люблю його силою і запахом кохання! Годинами сидітиму на березі, нехай хвилі прибігають до мене, а я думатиму про ніщо-ніщо, щоб тільки бачити його красу, слухати його силу! А відійти від нього — ще вірніше покохати життя і його чудові, жорстокі закони.

Далеко-далеченько стоїть зачеплене вітрилами на хвилях рибацьке човно: як мрія людини про Завтра, до якого знається шлях.

Венеція, червень 1928 р.

це і чим тільки може дошкулює нашим селянам. За найменші дурнички накладає він на селян важкі кари і томлячи арештованих і скованих по пивницях. Населення просто безрадне, бо й ніякі жалоби до властей не помагають. Годиться ще замітити, що цей поліцай Бачинський не тільки, що змінив віру і народність, але своєю поведінкою хоче ще прислужитися своїм хлібодавцям. По прегарнім refераті о. посла про діяльність Української Парляментарної Репрезентації, віче одноголосно ухвалило повне довіря для праці і тактики послів і сенаторів Українського Нац.-Дем. Обєднання, а о. послови Куницькому вокрема. По відбутім вічу нарід масово підходив до о. пралата, прохаючи порятунку та допомоги. Отець посол зібрав в цій справі богато матеріялу, який буде використаний як слід. Віче покінчено відспіванням українського національного гимну. Тогож дня 22. 6. п. р. посол о. пралат Куницький мимо перевтоми, відбув ще посольське справоздавче віче в місточку **Бариш.** Туди поїхав о. пралат тому, що український елемент Бариша поважно загрожений чисельною перевагою мазурів та руїнницькою роботою улпістів. На віче явилися численно громадяни місточка, прибули зацікавлені мазури, одначе ніхто з них не поважився перервати достойному промовцеві, а навіть забрав голос мазур Юзеф Сова, який просив, щоби Український Посольський Клюб старався усунути кривдячі населення закони в справі виконування дрібного ремесла та інші. Віче покінчено ухваленням повного довіря Українській Парляментарній Репрезентації. По вічу збирав о. посол матеріяли для належного використання. Дня 23. червня п. р. відбувся в **Бучачи** Повітовий Народній Зїзд, на якому явилися в поважній скількости окрім мужів довіря делегати 54 громад бучацького повіту. До президії зібрання увійшли о. сов. Вячеслав **Збудовський** та д-р Михайло **Гринів.** Реферат про програму Українського Національно-Демократичного Обєднання та його тактику під теперішню хвилю, виголосив посол. о. пралат Леонтій **Куницький.** Про способи практичного переведення політичної організації бучацького повіту, як також і звіт з дотеперішньої діяльности уступаючого Повітового Народнього Комітету, склав інж. Антін **Король** з Бучача. По рефераті посла о. пралата Куницького одобрено одноголосно політику Центрального Комітету УНДО і ухвалено повне довіря президії партії. В оживленій дискусії над організаційним рефератом п. Короля забирали слово головно селяни, вказуючи шляхи, як обновити і закріпити партійну організацію в повіті. Висказали також побажання, щоби в Бучачі якнайскорше повстала Повітова Народня Канцелярія з філіями в Монастириськах та Золотому Потоці. Відтак приступлено до вибору Повітового Народнього Комітету на Бучаччину, до якого увійшли о. Іван **Галібей** зі Скоморох як голова, д-р Михайло **Гринів,** д-р Василь **Банд,** Іларій **Ботюк** і Яків **Галущинський** як заступники голови, інж. Антін **Король** як секретар, Степан **Шипелявий** як скарбник і кромі них 9 найповажніших громадян діячів на народній ниві як члени Комітету. Перебіг Зїзду був незвичайно поважний і ділований. По вичерпанню всіх точок порядку нарад, відспівано національний гимн, після чого відбулися перші сходини нової партійної управи в Бучаччині.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Микола Якимчук, господар в Глубічку великім (пов. Тернопіль) помер дня 9. липня п. р. в домі свого сина адв. д-ра Івана Якимчука в Тернополі, у 68 році життя. З Покійним зійшов у могилу один з найкращих представників нашого свідомого селянства в Галичині. Сам селянин власною працею не тільки поширив значно батьківське майно, але шляхом самоосвіти і своє знання, так, що дивував своєю освітою, незвичайним тактом і ніжністю в поведінці. Від молодих літ був членом матірного товариства „Просвіта", членом основником і духовим керманичем місцевої читальні „Просвіти" Кружка „Рідної Школи" і кооперативи „Самопоміч" у Глубічку великім і понад 30 літ до своєї смерти членом ради громадської. Був членом основником як знавець пасічництва краєвого товариства українських пасічників перед війною і членом управи цього товариства та діяльним членом тернопільських повітових установ як філія „Сільського Господаря", філія „Просвіти", „Український Банк Кооперативний", філія „Рідної Школи". По війні відновив наші установи у своєму рідному селі і до останка цікавився дуже живо всіма народніми справами. В середу дня 11. липня п. р. відбувся величавий похорон в Глубічку великім. При виносі тлінних останків з хати покійного попрощав його від імени повітових українських установ посол д-р Степан Баран, а над могилою місцевий парох о. Вининицький та д-р Степан Чунак в о рема, а від Подільського Союза кооператив. У похороні взяв участь значніийший гурт української інтелігенції з Тернополя, між іншими проф. Іларій Брикович як голова філії „Просвіти", проф. Іван Боднар як голова Надзірної Ради „Українського Банку Кооперативного" і богато інших громадян з Тернополя. Хай легкою буде наша земля визначному селянському діячеві-патріотові, а його життя прикладом для молодшого селянського покоління!

ОПОВІСТКИ.

„Вертеп Наших Днів" Галактіона Чіпки і Ле-Ле:

Любачів,	пятниця	20/VII	„
Яворів,	субота	21/VII	„
Радехів,	неділя	22/VII	„
Броди,	понеділок	23/VII	„
Олесько,	вівторок	24/VII	„
Золочів,	середа	25/VII	„

3—3

Надзвичайні датки на загрожену позицію „Рідна Школа" зложили: Політичні вязні „Бригідок" 10 зол., Кліш Володимир, ученик хлоп. 7-кл. школи ім. Б. Грінченка у Львові книжочку вкладкову на 0·82 ам. дол., Народня Торговля 50 ам. дол., сен. Михайло Галущинський 10 зол., о. Емануїл Лисинецький, парох Космача 30 зол., Кружок „Р. Ш." в Жидачеві 20 зол., гості на весіллю п. Іванки з Кузьмаків і Емануїла Шустера в Жиравці 44·55 зол., Повітова Управа Української Христ. Орган. в Старім Самборі 34·50 зол. і кличе всі інші Повітові Управи У. Х. О-ії, Л. Янушевич, фотограф, Львів, св. **Антонія** 3/II, 45 зол. — На „Рідну Школу" заложив ВП. проф. Михайло Кіт 10 зол. замісць цвітів на домовину бл. п. Д-ра Василя Смолина. — Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 115 1-1

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича.

Сколе	20/VII	Казка Стар. Млина.
Синев Вижне	21/VII	Гейша.
	22/VII	Маруся Богуславка.
Корчин	22/VII	поп. Воскресеніє.
Конюхів	23/VII	Маруся Богуславка
	24/VII	Вій.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.